

קבלת שבת

שנה שש עשרה - עלון שבועי ■ מופץ ב-15,000 עותקים בארץ ובעולם

בסיעתא דשמיא, ערש"ק כ"ו באייר התשפ"ב. שבת מברכין

העלון טעון גניזה ■ אין לקרוא בשעת התפילה!

ניתן לקבל את העלון במייל KSHABAT@INN.CO.IL
הערות והארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו
בברכה בטל': 052-7620219.

פרשת במדבר

לפיכך, הואיל ופקודת בני לוי היתה על פי ה', ממילא אין מציאות של "ספק נפלים" כלפי שמיא, שכן הקב"ה יודע אימתי ימות כל אדם. אך בפקודת בכורי ישראל שהיתה על פי משה - כתב רש"י "משיצא מכלל ספק נפלים", שכן כלפי משה אדם שהוא פחות מבן חודש הרי הוא ספק נפל. (מתוקים מדבש)

"וְלֹא יָבֹאוּ לְרִאוֹת כְּבָלֶעַ אֶת הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ" (ד. כ.).

הגאון רבי יוסף חיים מבבל צ"ל, תמה תמיהה גדולה בשו"ת "רב פעלים" (ח"ד, או"ח סי' מב):

לכאורה: כיצד זה מסתיימת הפרשה בפסוק זה, שעניינו אזהרה מעונש מיתה, והלא אמרו (ירושלמי מגילה ג, ז; רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים יג, ה; שולחן ערוך או"ח סימן קלח בהג"ה): 'זה שהוא עומד לקרות בתורה, צריך שיהא פותח בדבר טוב וחותר בדבר טוב?'

רבי יוסף חיים משיב לשואל: 'למה אתה שואל על זה, והלא יש עוד בזה - בפרשת לך לך, המסתיימת בפסוק 'וימת תרח בחרן', וכן פרשת שמיני - המסתיימת ב"ולאיש אשר ישכב עם טמאה", ועוד ועוד!

ולעצם הענין הוא מיישב, שמכיון שאחר סיום הפרשה מברך העולה ברכת התורה, שהיא תקנת אנשי כנסת הגדולה, והיא חיוב על אדם - לא חשיב סיום "ומתו" סיום, אלא ברכת התורה הוא הסיום. ואף שהחזן קורא והעולה מברך, מכל מקום, כיון שצריך להטות אזניו אל הברכה ולענות אמן, והשומע - דינו כקורא.

הג"ר משה ישראל פלדמן מברז'אן (חתן בנו של המהרש"ם מברז'אן ומי שהוציא לאור כמה מספרי השו"ת שלו), כתב ליישב בכמה אופנים, אחד מהם הוא 'בדרך דוחק', ש'סיום' אינו אלא בחומש שלם.

עוד הוסיף ליישב, שמכיון שהתורה אצולה מהשם יתברך, ונאמר (תהלים ה, ה) "לא יגורך רע", והכתוב אומר (איכה ג, לח): "מפי עליון לא תצא הרעות", אם כן הגם שכפי הנגלה לעינינו פשט הכתוב מורה על רעה, אבל באמת טוב גנוז בו! עוד ניתן ליישב בפשטות, שאין זה נקרא 'סיום' בדבר רע' אלא כאשר הוא רע באופן מוחלט, אבל כאן הפסוק אומר שלא יבואו לראות כבלע את הקודש - וממילא לא ימותו.

בספר "מגדים חדשים" (מועד קטן כח:) הביא שכעין זה יישב הגאון רבי דוד פארזו בספר "שושנים לדוד" את קושיית הגאון בעל "תוספות יום טוב" (בסוף מסכת ידים) על שמסכת פאה מסתיימת במילים 'שנאמר ושוחד לא תקח כי השוחד יגור פקחים וגו', ולכאורה: הלא אין מסיימים בדבר רע? ותיירץ ה"שושנים לדוד" שאין נקרא 'מסיים' בדבר רע' אלא כשהרע הוא מילתא דפסיקתא, אבל הפסוק אומר "ושוחד לא תקח", מכיון שהשוחד מעוור עיני פקחים, ולכן אני אומר לך שאל תקח שוחד ולא תינק - ואם כן הוא דבר טוב והצלה!

מדי דברנו בענין האזהרה שלא לסיים בדבר רע, יש בנותן טעם לצטט מעשה נורא על כך, שהובא בספר "חוסן ישועות" (נדפס בסוף "קיצור שולחן ערוך". המעשה הובא גם בקיצור ש"ה על מסכת שבועות, ומקורו בסוף סידור "קול יעקב" מהאר"י ז"ל, וסיים: 'ומצוה לפרסם הדבר למלמדים וסופרים', וזה לשונו:

'אני דוד בר יוסף, בדידי הוה עובדא: פעם אחת כתבתי ספר אחד, ועכבתי על הספר עד קרות הגבר, ואחר כך עמדתי מהספר וסיימתי בפסוק (ישעיהו יג, כא): "ושעירים ירקדו שם", והלכתי לישן, ולמחר, ב' שעות קודם עלות השחר, קמתי למלאכתי לכתוב הספר, ופתחתי חדרי, והנה איש אחד יושב על ספסל שלי במקומי, ובידו ספר והיה קורא בו, והאיש היה מאוים נורא מאוד, פניו כחלי אש ושערותיו מאירות כזהב, ועיניו בולטות לחוץ, וכשראיתי אותו נבהלתי וכמעט פרחה נשמת.

אז פתח פיו וקראני בשמי, ויאמר לי: 'אתה נבל, דע שלא כדן עשית שעמדת מן הספר וסיימת בפסוק "ושעירים ירקדו שם", רק מזיק אני ושמי 'שומר דפין', כי אני ממתין על הדפין, ובכל עת שהמלמד או הסופרים מסיימין בספר בפסוק רע - אני מוכן להזיק, ועתה באתי להזיק, אבל אשא פניך בפעם הזאת, כי שמעתי אומרים עליך טובות בפמליא של מעלה בעשרת ימי תשובה, אבל השבע לי שלא תכתוב אפילו אות מכאן ועד שבועות', ובכן אלך לדרכי. וכן עשיתי, וקיימתי את נדרי שלא כתבתי דבר גדול או דבר קטן עד שבועות, ובכן הלך לדרכו ואיננו...'

"וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר נִקְבוּ בְּשֵׁמוֹת" (א, יז).

כתב בספר 'כפתור ופרח' לר"ג גולדשלגר:

בשני מקומות יחידים בתורה מצינו כי נרמזו בסופי התיבות המילים 'מתן תורה'. האחד - בפסוק זה: "...ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות". השני - בפרשת יתרו (שמות יט ז): "ויוצא משה את העם לקראת האלקים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר".

וראה זה פלא: את פרשת במדבר 'קוראים' בערב חג מתן תורה, ואילו פרשת 'יתרו' היא פרשת מתן תורה בעצמה!

"בְּנֵי נִפְתָּלִי תוֹלְדֹתֵם לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתֵם" (א, מב).

יש לדקדק, מפני מה בכל השבטים נאמר "לבני", מלבד אצל נפתלי שנאמר בו "בני"?

מבאר גאון עוזינו החיד"א בספרו "פני דוד":

המניין הראשון היה לפני המשכן, אלא שאז נמנו כל ישראל בכללות, ועתה נמנה כל שבט בפני עצמו, והיו נמנים על ידי שקלים, ומ"מ המנין של אז ועכשיו - היה שוה. נמצא שכשמנו את כל השבטים ובאו לשבט נפתלי האחרון, הרי שבאמת לא הוצרכו למנותו, כי מן המניין הקודם שבו נודע מניינם הכללי של כל השבטים ניתן כעת לדעת את מניינו של נפתלי לאחר מניינם של שאר השבטים מלבדו.

לפיכך אצל שאר השבטים נאמר "לבני", היינו שמנו אותם כל אחד לעצמו, אך כשבאו אל שבט נפתלי וכבר ידעו את מניינו, נאמר בו "בני" סתמא.

ואולם, עם זאת אין לומר שבני נפתלי לא נמנו על ידי שקלים, אלא ודאי גם הם נמנו כשאר ישראל, אלא שהכתוב מודיענו שתיכף כשנודע מניין שבט אשר ממילא כבר נודע מניינם של בני נפתלי, ועם זאת גם הם נמנו על ידי השקלים כשאר ישראל.

ואם תתמה, אם מניינם של בני נפתלי כבר נודע ממילא, מדוע באמת הוצרכו למנותם? ועוד, אם אמנם גם בני נפתלי נמנו כשאר השבטים, נמצא שבאמת בפועל לא היה הבדל בינם לשאר ישראל, ומדוע אפוא נאמר בהם "בני" ולא "לבני" כמו אצל שאר השבטים?

ויש לומר כי תכלית מניין השבטים לא היתה רק לשם ידיעת מניינם גרידא, אלא עצם פעולת המניין וקריאת ישראל בשמות גורמת להשראת השכינה על הנמנים. מטעם זה נמנו גם בני נפתלי כשאר השבטים, אף על פי שמניינם נודע מיד לאחר תום מניין שבט אשר שקדם להם. ולכן, כדי להשמיענו כניין זה, שינה בהם הכתוב וכתב "בני נפתלי", ולא "לבני", להורות שאין הם כשאר השבטים, שבעוד שאצל שאר השבטים היה צורך למנותם כדי לדעת מניינם, אצל נפתלי כל מטרת מניינם היתה לשם השראת השכינה עליהם.

זהו שנאמר בראש הפרשה: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם" - היינו, שיש למנות כל אחד מישראל. ואם תאמר, אם תכלית המניין היא לדעת מניינו של כל שבט ושבט, אם כן לשם מה למנות את בני שבט נפתלי, הרי גם בלי שנמנוהו נדע את מניינו? על כך הוסיף: "במספר שמות" - שבחינת 'מספר' וכן בחינת 'שם' היא השכינה, והיינו שמטרת מניינם וקריאת שמותם היתה לשם השראת השכינה עליהם. (שנים מקרא)

"פֶּקֶד אֶת בְּנֵי לְוֵי לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם כָּל זָכָר מִבֶּן חֹדֶשׁ וּמַעְלָה תִּפְקְדֵם" (ג, טו).

מפרש רש"י: "משיצא מכלל נפלים הוא נמנה ליקרות שומר משמרת הקודש". והנה שינוי לשון מצאנו בפירושו, שאף בפקודת בכורי ישראל נאמר "מבן חודש ומעלה" (פס' מ), ושם פירש רש"י "משיצא מכלל ספק נפלים", ומדוע כאן כתב "משיצא מכלל נפלים"?

ביאר בספר יהושע: דהנה, בפסוק הבא המדבר גם הוא על פקודת בני לוי נאמר "ויפקד אותם משה על פי ה'", ופירש רש"י שמשה היה עומד בפתח האוהל והשכינה היתה אומרת לו כמה אנשים יש באוהל. אמנם דבר זה היה רק אצל בני לוי ולא אצל בכורי ישראל.

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

- * תכנון משכנתא חדשה
- * מחזור משכנתא קיימת.
- * ייעוץ ראשוני חינם!
- * חיסכון מובטח!
- * ליווי מלא!

דוד ישר
משכנתאות

058-7699466

האלמנה, שמע את הסיפור ונרעש. "בוודאי שנעשה כרצונו של הרב עמרם", הוא אמר בהתרגשות. הרב ברכץ סיפר נרעש את הסיפור להרב אהרון קטנוב, ראש ישיבת 'שיח התלמוד', הישיבה שבה הרב נעים היה מנהל במשך כל חייו עד לפטירתו, הרב קטנוב הקשיב לדברים והחוויר, "האם הרב מרגיש טוב?" נבהל הרב ברכץ, "כן", השיב לו ראש הישיבה, "אני רק מתקשה להאמין למשמע אוזני, שכן גם אלינו הגיע ר' עמרם עם בקשה דומה".

"אליכם?" הרב ברכץ לא הצליח להבין. "למשגיח של הישיבה שלנו הרב תומר קריספין. הוא ביקש ממנו שילמדו משניות וזה יהיה לעילוי נשמתו, הרב קריספין הסכים כמובן לבקשה, אולם התלבט באיזו מסכת כדאי לבחור, ר' עמרם לא הניח לו להרהר זמן רב מדי, ואמר לו מיד, "מסכת שבת", בעוד הרב קריספין מתלבט האם החלום אמיתי המשיך ר' עמרם ואמר: "עם הגהות של נר מצוה תורה אור". הרב קריספין התעשת לרגע ובחלומו, הוא השיב, "אבל אין לנו מסכת עם נר מצוה ותורה אור", ר' עמרם השיב לו, "תחפש ותמצא..." הוא התעורר נרעש מהחלום, ואכן חיפש ומצא בדיק את המסכת וההגהות.

*

את הסיפור שמעתי מכלי ראשון. אני מכיר היטב את הדמויות הפועלות המתגוררות באלעד, ואכן, מרעיש, מחזק ומרגש לראות עד כמה יקרה היא מפנינים, התורה. איך שום דבר בעולם לא ישווה לה ועד כמה היא יכולה להיטיב עם אנשים בעולם הזה ובעולם הבא.

(מהספר החדש מאה ושתים ספורים - חלק ב', מאת ר' צבי נקר)

שסוּחַף אותה למחוזות אחרים, מקשיבה לקולם של לומדי התורה ומחייכת לעצמה, ברור לה שגם עמרם בעלה, רווה נחת גדולה בשמים.

הרב מ' עמד בדלת, נבוך עדיין, מבחין ברגישות באלמנה השקועה בהרהוריה ולא רוצה להפריע לה, רק אחרי שגב' נעים התנערה הוא המשיך, "תקשיבי, הרב עמרם, בעלך ז"ל, התגלה אליי בחלום, הוא נראה זוהר ומאיר, סיפר לי שבבית שלכם מתקיים מידי שבוע שיעור של משניות לעילוי נשמתו, הוא אמר לי שאין לי מושג איזו טובה גדולה זו עבורו בשמים, ואיזו נחת רוח עושה לו השיעור הזה". גב' נעים הרגישה שנשימתה עוד רגע נעתקת. מאז שנפתח השיעור הראשון בביתם, היא הרגישה שבעלה שמח... והנה, עכשיו היא זכתה לקבל לכך אישור. אבל הרב מ' עדיין לא סיים, "הוא ביקש ממני שאעביר בקשה ממנו לחברי השיעור, שילמדו מסכת שבת". גב' נעים הודתה לו, וסגרה את הדלת נרעשת, אינה מאמינה למשמע אוזניה.

ביום רביעי הקודם, היא אפתה עוגות וקנתה שתיה, כי מייסד השיעור הרב ברכץ אמר לה שהם הולכים לסיים מסכת שלמה. בשיעור הזה כבר סיימו כמה מסכתות, ובכל פעם זו היתה סיבה למסיבה, שבוע שעבר היא זכתה לשמוע את הסיום, אפילו שאלה איזו מסכת ילמדו אחר כך, הרב יוסף ברכץ השיב לה, "מסכת פסחים, אנחנו שלושים יום לפני חג הפסח". היא הכירה את בעלה היטב, ידעה שהוא רווה נחת בשמים, אבל דבריו של הרב מ' שהעביר את בקשתו של בעלה המנוח גרמה לה לתדהמה עצומה, לרגע היא לא תארה לעצמה עד כמה יהיה מעורב בבחירת מסכתות.

חצי שעה אחר כך, הגיע הרב יוסף ברכץ, לבית

על דלת הבית של משפחת נעים נשמעה נקישה. גב' נעים הפסיקה באמצע ניקוי הארון, עוד חודש יחול חג הפסח, היא רוצה להתחיל להתכונן כבר לקראת החג הזה. לרגע הרגישה צביטה, פסח בלי עמרם ז"ל, איך החג ייראה? והילדים הרכים שלהם, איך הם יסתדרו בלי אבא?

הנקישה נשמעה שוב. גב' נעים התנערה מהרהוריה, היא העיפה מבט בשעון, השעה שמונה וחצי, השיעור השבועי צריך להתחיל רק בעוד חצי שעה, יכול להיות שמישהו הקדים להגיע? נראה לה קצת מוזר... אולם הדפיקות חזרו ונשנו, והיא פתחה את הדלת.

בפתח עמד הרב מ', השכן מהקומה התחתונה. הוא הביט בדלת בחוסר נעימות. היה נראה שהוא מתלבט לרגע מה לומר, רק אחרי דקה ארוכה פנה לגב' נעים, "סליחה על השאלה, כבר אסביר את עצמי, יכול להיות שמתקיים כאן פעם בשבוע שיעור במשניות?" הוא נשמע מהסס, אולם התגובה של גב' נעים עודדה אותו.

"כן", היא השיבה, מנסה להתגבר על הרעד הקל שאחז בקולה, "שבוע אחרי פטירתו של בעלי ז"ל, התקשר אלי הרב יוסף ברכץ והציע לי לפתוח בבית שיעור משניות, שיהיה לעילוי נשמתו". היא שותקת רגע, לא מספרת איך הגיעה ההצעה כמים קרים על נפש עייפה, איך זירזפה ההצעה שלו בתוך ליבה היבש כחרס, העייף מתקוות שווא, ושתלה בה ניצנים חדשים וזעירים של אור, איך חשבה כבר שבבית שלהם לא ישמעו כבר קול תורה, ופתאום הגיע הרב ברכץ עם ההצעה הנאצלת שלו.

ואיך מאז, בכל שבוע, היא מסדרת את הבית, מכינה כיבוד קל, ואז עומדת במטבח, מכינה אוכל לילדים שלה, מאזינה לקול הלימוד הנעים

פנייה לשבת
בענייני הלכה ואגדה

טוב לצדיק וטוב לשכנו

תלמידיו של הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל מספרים על ימי שהותו במחנה קיץ, שגם באותם ימים חמים ולוהטים, כשזבובים רבים שרצו במחנה בכל פינה וסבבו סחור סחור, עד שהיו מטרד חמור ובלתי נסבל, ניתן היה להבחין בתופעה מופלאה: בעוד שהזבובים הגיעו לכל עבר וכל הניסיונות להבריחם עלו בתוהו, עם זאת הזבובים לא התקרבו כלל למקום מושבו של רבי משה, ולא זו בלבד אלא שרבים מהזבובים דילגו גם על המושבים הסמוכים למושבו של רבי משה! בבחינת 'טוב לצדיק טוב לשכנו', והיה הדבר לפלא.

*

רש"י בפרשת השבוע כותב (במדבר ג לח): "משה ואהרן ובניו" - וסמוכין להם דגל מחנה יהודה, והחונים עליו יששכר וזבולן, טוב לצדיק טוב לשכנו, לפי שהיו שכניו של משה שהיה עוסק בתורה, נעשו גדולים בתורה, שנאמר (תהלים ס ט) יהודה מחוקקי, ומבני יששכר יודעי בינה וגו' (דה"א יב ג) מאתים ראשי סנהדראות, ומזבולן מושכים שבט סופר (שופטים ה יד). וכיוצא בזה אמרו בסוף מסכת סוכה (נו ב): "אמר אביי: **אוי לרשע אוי לשכינו, טוב לצדיק טוב לשכנו, [שנאמר: אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו]**".

קושיה מקורית על כלל זה של 'טוב לצדיק טוב לשכנו' הביא בעל 'ערוך לנר' בדברי הסיום שכתב לפירושו על המסכת: "בסמיכת סוף המסכתא לתחלתה, אמרתי לחדד התלמידים על פי מה דאמרין בבבא בתרא (ע"א): 'ואש בחופה למה, אמר רבי חנינא, מלמד שכל אחד נכווה מחופתו של חבירו, עיין שם. וזה לכאורה סותר למה דאמרין הכא 'טוב לצדיק שטוב לשכנו' שהרי אדרבה מי שהוא שכן הצדיק נכווה מחופתו".

ותחילה לכל אמרתי בזה שהנידון האם 'טוב לצדיק טוב לשכנו' אמור דווקא בעולם הזה או גם בעולם הבא, שנוי לכאורה במחלוקת הגירסאות עליה כותב השפת אמת על אתר: "וברש"י נראה דלא גרס 'שנאמר [אמרו צדיק]', רק משום דמידה טובה מרובה מוכיח דטוב לצדיק טוב לשכנו", וכן כתב הנצי"ב בספרו 'מרומי שדה': "פירש רש"י, דמדה טובה מרובה. הנראה שלא היה לפניו הנוסחא דילן שנאמר אמרו לצדיק וגו'. אלא שלמד מאה דאוי לרשע כו' ומדה טובה מרובה. אבל

מאוצרותיו של הרב ישראל דנרוביץ שליט"א מח"ס 'הנחמדים מזהב', ערך

לנוסחא דילן מביא ראייה מדכתיב 'אמרו צדיק כי טוב', בלשון יחיד, ומסיים 'כי פרי מעלליהם יאכלו' בלשון רבים, אלא משום דטוב לצדיק טוב לשכנו". והנה פסוק זה של 'פרי מעלליהם יאכלו' בפשטות עולה על העולם הבא, שהרי שכן מצוה בהאי עלמא ליכא, כך שאם זה המקור לכך שטוב לצדיק טוב לשכנו, בוודאי שהדברים אמורים גם על לעתיד לבוא (ושפיר יתכן שרש"י מ"א בגירסא זו, לפי סבסר שפסוק זה עולה רק על העולם הבא ואילו אנו באים ללמוד על העולם הזה), ואכן קושיית הערוך לנר במקומה עומדת. אולם לפי מה שגילו לנו השפ"א והנצי"ב, שרש"י סובר שהילפותא הוא רק מכוח מידה טובה מרובה, הרי שאפשר לומר שאין זה אמור אלא בעולם הזה ולא לעולם הבא, ואין כל מקום לדון על קושיית הערוך לנר על הנעשה בעולם הבא מכלל זה של 'טוב לצדיק' האמור רק בעולם הזה.

*

אמנם בעיקר הקושיה יש לענות בהקדם מה שיש לתמוה: כיצד אכן יהיה שכל אחד נכווה מחופתו של חבירו, והרי כבר כתב הרמב"ם (הל' מלכים פ"ב ה"ה): "ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה, ולא קנאה ותחרות". ודומה שמכך אכן יש להכריח שטובה תהיה בכך שכל אחד נכווה מחופת חבירו, כי אדרבה זוהי קנאה ראויה, ואדרבה, קנאה טובה זו היא עצמה בבחינת טוב לצדיק וטוב לשכנו. והן הן הדברים אשר כתב תלמידו של הרמ"ע מפאנו בספרו 'מדרש בחידוש' (על הגדש"פ, נוציה ת"א): "מה שאמרו שלעתיד לבא כל צדיק וצדיק יהיה נכווה מחופתו של חבירו, והוא מעין הקנאה טהורה המותר בעולם הזה שהיא קנאת סופרים המרבה חכמה, כן הקנאה שתהיה לכל צדיק וצדיק בגן עדן מחופת חבירו לא תהיה קנאה רעה כמצטער מכבוד חבירו, אלא מצטער ממה שלא הוסיף הוא מצות ומעשים טובים בעולם הזה כמו שהיה יכול כדי לזכות למה שזכה חבירו, ובשביל הצער ההוא יתווסף לו שכר על שכרו!".

ויש להסמיק לזה את דברי השפת אמת (וארא תרמ"ג): "להיות כל הרצון לעשות רצון אבינו שבשמים, ואז כל אחד מבקש עבודת חבירו, כמו מלאכי השרת שנותנים באהבה רשות זה לזה להקדיש ליוצרם, וכמו עשרה בני אדם עוסקין בעסק אחד לא יעלה קנאה ושנאה במה שכל אחד מתגבר לעשות בהעסק ככל יכולתו, ואדרבה כך רצון כל אחד ואחד".

לרפואת איתמר שריה בן עדיה, ראובן בן שרה, ניסים בן חורם, מונירה בת פרבין נמכי, אביעד מאיר יהודה בן עדיה, עקב בן שבע בתושה"י

לעילוי נשמת דניאל הכמת בן דוד, אליהו בן חנה יונה, שושנה פורן בת טאוס, חנה יונה בת רומיה, פרבין נמכי בת עוסינגאן, שולמית חווה בת הר"ר רפאל ז"ל,

ליזיווג הבן שרה בת אילה, רבקה בת דבורה, אסתר בת חווה

העלון מוקדש-להצלחת ברו"ג ישי בן אילה, רחמים בן מונירה, עידן וליך בני מרים, משפ' מנצור וכל התורמים והמסייעים בהפצה. אליהו בן אילה,